Temps Ordinari - Sisè diumenge

Per Administrador el dg., 12/02/2017 - 09:00

Sir 15,16-21
1 Co 2,6-10
Mt 5, 17-37

Déu habita en nosaltres. A la pregària de col·lecta ho hem pregat amb tants cristians d'arreu del món que avui celebren l'eucaristia. Sant Pau ho escrivia amb passió a la carta als cristians de Galàcia: *Ja no sóc jo que visc. Es Crist que viu en mi. (Gal 2,20)* I Sant Ignasi, en la *Contemplació per aconseguir amor* dels seus *Exercicis Espirituals*, proposa a l'exercitant considerar com Déu habita en tot el creat: els elements, les plantes, els animals i, finalment, en mi mateix.[EE 235]
Sí és així, puc aturar-me a descobrir el que ja hi ha en la meva vida d'aquesta certesa: Déu en mi. I si, més que una certesa, ho visc com un horitzó, puc preguntar-me: què faré per ser digne d'aquesta estada de Déu en el meu ésser. La pregària de col·lecta diu que és en els nets i humils de cor que Déu ha promès habitar. En efecte, Ell és a la porta i truca. Qui escolta la seva veu i li obra la porta, el Senyor hi entrarà i soparan junts (cf. Ap 3,20).
Considerem que els nets i humils de cor són aquells que potser no tenen ni casa ni porta per a entrar on són. De manera que Déu no ho dubta i s'hi fa present per ser costat dels sense sostre integrals: els últims, els desplaçats, els oblidats. Déu ha promès prioritzar-los en el seu Regne, posar-los al centre i fer-ne memòria per sempre.

Pels que sí disposem de porta, i solem tancar-la, perquè tenim por que algú ens faci fora, la paraula de Déu ens recorda que és a la nostra mà decidir, si sortim a l'encontre del qui és al llindar i deixem que, un cop dins, transformi la nostra vida. Deixar-lo entrar, deixar-lo parlar és escoltar i configurar-nos a la saviesa que en Jesucrist trobem encarnada. Podríem percebre que la saviesa de Déu que vol fer estada en nosaltres -la seva llei- és sols una normativa més, un protocol a seguir, una pauta de bones pràctiques. Quan és així, ens afanyem a voler fer com Ell i per Ell, fins i tot.

Però l'Evangeli ens convida a alguna cosa més: la saviesa de Déu ens proposa ser en Ell i Ell en nosaltres, que transformarà la nostra llar, si el deixem entrar. Quan vivim en Ell i Ell en nosaltres, la llei del Senyor deixa de ser la ratlla vermella a no traspassar o a assolir amb esforç. La llei deixa de ser un estímul aliè a nosaltres. Més aviat, la llei inspirada per l'Esperit Sant, de dins nostre estant, ens disposa a la novetat permanent del present, on Déu vol fer-se carn de nou a través meu per als altres, per al món.

La llei arriba així a la seva plenitud i podem ser més justos que els mestres de la llei. Ja no es tracta de fer o no fer, sinó de ser. Ja no es tracta de complir o no complir, sinó d'estimar. Estima i fes el que vulguis, deia Sant Agustí. Perquè el que és fruit de l'amor, és fruit de l'essència de Déu.

ETIQUETES
LLEI